

HỒI 66

Đại Hiến Thân Thủ

N

ám Hải Sa bang trước nay hoành hành bá đạo, hơn mười tên ác đồ trong tiệm sớm đã xông ra bên ngoài, vung đao vung búa chém vào hai gã. Từ Tử Lăng nhảy vào giữa trận địch như hổ lạc giữa bầy dê, quyền lên cước xuống, chỉ thấy từng tên từng tên trắng hán to như bò mộng không ngừng bay lên cao rồi rơi bịch xuống, trong giây lát đã không còn tên nào bò dậy nổi. Người đi đường thấy sinh chuyện thì hoảng hốt vòng tránh, nhất thời cả con phố đều trở nên hỗn loạn.

Khấu Trọng làm mặt giận nói: "Đến một hai tên cũng không để lại cho ta sao?" Nói đoạn vung tay chop lấy một tên, kéo vào trong nhà, một lát sau thì bước ra kéo Từ Tử Lăng đi về phía bến cảng, vừa đi vừa nói: "Phân đà thật sự ở trên phố bán muối, chính là ở cạnh kho muối mà chúng ta ăn trộm khi xưa đó, ở đó cướp thuyền thì càng thuận tiện hơn".

Từ Tử Lăng nói: "Tên đó cũng thật hợp tác!".

Khấu Trọng cười lạnh: "Không hợp tác thì được sao?".

Từ Tử Lăng cười ha ha, đi ra khỏi thành. Được nửa đường thì chợt thấy hơn trăm kỵ mã từ phía thành môn đuổi theo, không cần nhìn cũng biết là binh tướng của Trầm Pháp Hưng.

Khấu Trọng giật mình nói: "Hình như hơi đông một chút thì phải?".

Từ Tử Lăng nghĩ lại trận khổ chiến ở Giang Đô, trong lòng cũng cảm thấy sợ hãi, vội vàng kéo Khấu Trọng trốn vào đồng hoang.

oOo

Từ Tử Lăng nằm trên cành cây lớn trong một khu rừng ven biển, thưởng thức cảnh tượng hùng tráng của buổi hoàng hôn, cảm thấy lòng mình như rộng mở đến vô hạn, nhân thế ai ai cũng người tranh kẻ đoạt, nhưng cuối cùng tất cả cũng đều biến thành những mảnh

vụn nhỏ nhất trong vịnh hằng vô tận. Từ sau khi thay đổi y phục, cạo râu sạch sẽ, Khấu Trọng dường như đã biến thành một con người khác, tràn đầy đấu chí, ngay cả lúc trầm tư mặc tưởng song mục thỉnh thoảng cũng phát ra dị quang, không hiểu có phải là đang nghĩ đến những chuyện tranh hùng thiên hạ hay không. Còn gã, gã càng lúc càng đắm say trong võ đạo, những chuyện khác giờ đây gã hoàn toàn không nghĩ đến, duy chỉ có mình Tổ Tổ là gã không thể nào bỏ rơi được, còn Khấu Trọng thì đương nhiên không cần phải lo lắng.

Gã cũng nghĩ đến Trầm Lạc Nhạn, Đông Minh Công Chúa, nhưng đều chỉ như phù quang ảo ảnh, không thể nào làm gã động tâm. Đối với gã mà nói, cảm tình là thứ khó tiếp nhận nhất trong cuộc đời, mỗi lần nghĩ đến Phó Quân Suốc, trong lòng gã lại dâng lên một nỗi đau không thể nói thành lời, thù hận với Vũ Văn Hóa Cập càng thêm sâu đậm. Sau khi giết chết Vũ Văn Hóa Cập, gã sẽ vân du thiên hạ, thậm chí là đến miền tái ngoại để hưởng thụ hết mọi vẻ của cuộc sống muôn màu. Chuyện lớn như là nhất thống thiên hạ tuyệt đối không phải là chuyện của những kẻ không có mục đích như gã, chuyện đó nên để những kẻ như Khấu Trọng hay Lý Thế Dân gánh vác. Mục tiêu của gã chính là tìm tòi cuộc sống quen thuộc nhưng cũng rất đổi kỳ lạ này, tìm tòi cảnh giới tối cao nhất của võ đạo, khám phá bí mật huyền ảo của sinh mệnh, nhưng trước nay gã chưa từng cưỡng ép bản thân, tất cả đều tùy ngộ nhi an, giống như hồi trước Khấu Trọng rủ gã đi nghe lão nho giảng sách, rủ gã đi học trộm võ công, gã cũng đều gặt đầu đi theo.

Cho đến lúc hiểu được bí mật cao thâm khó dò của Trường Sinh Quyết, gã mới nắm bắt được sinh mệnh trong tay của mình, có được cách nghĩ và mục tiêu của riêng mình. Bất chợt trong lòng gã cảm thấy sợ hãi. Từ Tử Lăng nhắm nghiền hai mắt, bài trừ hết mọi tạp niệm, lập tức cảm thấy có người đang len lút từ phía Tây Nam bò tới, người này là kẻ có võ công cao cường nhất trong những kẻ theo dõi gã từ lúc rời khỏi Đơn Dương tới nay, mà tuyệt đối không phải là Khấu Trọng.

Nếu Khấu Trọng muốn đùa với gã, ít nhất cũng phải trong khoảng cách mười trượng, gã mới sinh lòng cảnh giác. Nhưng người này đã bị gã phát hiện từ khoảng cách ngoài ba mươi trượng. Chính vào lúc này, ở những phía khác cũng xuất hiện tông tích địch nhân, đều cách gã chừng hai chục trượng, có thể thấy mấy tên địch nhân này võ công cao hơn hẳn những tên trước đây một bậc. Trong nháy mắt, gã đã quyết định khổ chiến đến cùng, bằng không gã sẽ thất tán với Khấu Trọng lúc này đang đi thăm dò tin tức.

Từ Tử Lăng trườn mình xuống đất như loài quỉ mị, do đã nắm rõ khoảng cách, vị trí và lộ tuyến tiến tới của địch nhân nên chỉ khẽ lắc mình hai cái là gã đã lọt vào một góc chết mà địch nhân không thể quét tới, đồng thời chui ngay vào một bụi cỏ rậm rạp.

Trời đã bắt đầu tối, những tia sáng cuối cùng của ban ngày cũng dần dần biến mất dưới làn nước biển, khu rừng rậm lại càng trở nên tối tăm, khó mà phân biệt được sự vật trước mắt. Bất chợt tiếng y phục phất gió vang lên, sau đó một người kêu "A!" lên một tiếng, hiển nhiên là do quá ngạc nhiên vì không tìm thấy Từ Tử Lăng đâu. Từ Tử Lăng đoán đối phương nhất định đã nhìn thấy gã nằm trên cành cây từ xa, lúc lại gần thì bị cây rừng cản mất thị tuyến nên lại mất dấu của gã. Từ Tử Lăng nằm phục trong bãi cỏ, nheo mắt, nín thở tĩnh khí nhìn ra.

Trừ phi đối phương tìm đến chỗ này, còn không thì chỉ cần dựa vào luồng chân khí kỳ dị trong nội thể, gã đã hoàn toàn có thể yên tâm. Nhớ khi xưa, khi công lực còn non yếu, gã và Khấu Trọng nằm trên xà nhà dòm xuống mà cả hai cao thủ như Trác Nhượng lẫn Lý Mật đều không phát giác. Thử hỏi trên thế gian này có mấy người được như Trác Nhượng và Lý Mật chứ? Vì vậy gã tuyệt đối không tin hành tung của mình có thể bị bại lộ.

Dưới gốc cây mà gã vừa nằm trằm tư mặc tưởng xuất hiện hai bóng hắc y nhân một cao một thấp, bởi vì hai người này quay lưng về phía Từ Tử Lăng nên gã không thể nhìn rõ tướng mạo, có điều chỉ nhìn hai người này đứng vững như Thái Sơn, khí thế hùng mạnh đã biết không phải là hạng tầm thường. Chợt nghe tiếng y phục phất gió, dưới gốc cây lại có thêm một người nữa. Chỉ nghe người mới đến nói: "Tìm hết rồi, cả cái bóng cũng không thấy nữa".

Lúc này Từ Tử Lăng chợt ngửi thấy một mùi u hương kỳ dị, tiếp đó là tiếng lướt gió hết sức nhẹ, thậm chí giật thót người, biết được sau lưng có người tiếp cận, hơn nữa còn là một nữ tử, chính mùi hương thơm trên thân thể nàng đã bị làn gió biển thổi bay vào lỗ mũi linh mẫn vô cùng của Từ Tử Lăng. Từ Tử Lăng vội nằm phục người xuống. Một thanh kiếm quét qua trên đầu gã, tiếp đó là bốn kiếm liên tiếp vừa độc vừa nhanh, nếu như gã không thụp người xuống thì e rằng đã trúng kiếm rồi. Mùi u hương đã đi xa dần, hiển nhiên là nữ tử kia đã đi chỗ khác tìm kiếm. Từ Tử Lăng cười thầm trong bụng, ngồi dậy, trong lòng tính toán cũng đã đến lúc Khấu Trọng quay lại. Trong chốc lát, ba tên địch nhân đã tụ tập lại một chỗ, hai nam một nữ, thấp giọng bàn bạc. Một người khác có thể vẫn đang tìm kiếm ở xung quanh. Một giọng nói ồm ồm vang lên: "Đây có lẽ là cơ hội tốt nhất để chặn chúng lại, xem tình hình này thì có lẽ bọn chúng muốn chạy ra hải ngoại để tránh truy sát lệnh của Lý Mật".

Một thanh âm thô hào khác tức giận nói: "Tên tiểu tử đó rốt cuộc là đã đi đâu rồi?".

Người kia đáp: "Đại tổng quản và Hàn bang chủ sớm đã dựa vào lộ tuyến mà đoán ra bọn chúng nhất định sẽ tới đây. Nhất định là đại tổng quản rất coi trọng chuyện này, bằng không thì đâu cần tới đại giá của Tà tiền tử của chúng ta chứ?" Người phát thoại là một thanh niên nam tử, trong ngữ khí hàm chứa ý nịnh nọt, dường như muốn lấy lòng nữ tử kia".

Một trận cười khúc khích như chuông bạc vang lên, nữ tử được gọi là Tà tiền tử kia nói: "Theo ta thấy hắc sớm đã nghe phong thanh mà chạy trốn từ lâu rồi, chúng ta cứ ở đây mai phục, giả như tên tiểu tử Khấu Trọng kia có thể thoát khỏi thiên la địa võng của Hàn bang chủ, vậy thì sẽ đến lượt chúng ta ra tay thu phục hắc. Chỉ cần bắt sống được một trong hai tên, Dương Công Bảo Khố sẽ là vật trong túi của quân Giang Nam chúng ta!".

Từ Tử Lăng giật mình kinh hãi, giờ mới hiểu tại sao Khấu Trọng lại chưa trở lại, đầu còn tâm tình tiếp tục nghe bọn chúng nói chuyện vãn, vội vàng lên lút bỏ đi. Từ Tử Lăng vừa ra khỏi khu rừng thì đã thấy nhân ảnh chuyển động thấp thoáng, trong nháy mắt gã đã lọt vào giữa vòng vây. Chỉ nghe phía sau có người cất tiếng cười vang nói: "Tiểu tử quả nhiên vẫn còn non nớt, chúng ta vừa mới giở chút xảo kế đã chạy ra ngoài rồi!".

Một người khác nói: "Cũng không phải là lừa gạt hắc hoàn toàn, nói không chừng tên kia cũng đã bị người của chúng ta bắt rồi!".

Từ Tử Lăng không hề sợ hãi, mượn ánh trăng lạnh lạnh đưa mắt quan sát địch nhân, ngoại trừ bốn người lúc nãy, còn có thêm hai người khác nữa, người nào người nấy đều tướng mạo đặc dị, hiển nhiên không phải là hạng tầm thường. Đứng chặn trước mặt gã là một văn sĩ nho nhã tiêu sái, tay cầm trường kiếm rung rung chỉ về phía gã. Bên trái là một tên hói to lớn như bò mộng, mỗi tay cầm một cây cự phủ, khiến người ta vừa nhìn đã biết y là một cao thủ ngoại công, cũng là một dũng tướng nơi trận tiền. Bên phải gã là một lão giả tóc trắng như tuyết, kiếm vẫn đeo sau lưng, dáng vẻ trầm ngâm, nếu gã đoán không lầm thì lão già này mới là nhân vật có võ công cao nhất trong ba người. Phía sau chợt vang lên tiếng bước chân, hai nam một nữ vừa rồi mới dùng lời lẽ lừa gạt Từ Tử Lăng nhảy ra từ trong rừng, chặn hết tất cả đường lui của gã. Một người cười khanh khách nói: "Tiểu tử ngươi đã để mất cơ hội cuối cùng rồi! Nếu như vừa rồi ngươi chạy trở lại vào rừng, nói không chừng có thể thoát đấy!".

Đám người này người một câu, ta một câu tất cả đều là công tâm chi thuật, ý đồ làm cho Từ Tử Lăng cảm thấy bản thân mình ngu xuẩn mà rối loạn tâm thần. Bạch phát lão giả ôm quyền nói: "Lão phu Trầm Pháp Chính, là thân huynh của đại tổng quản Giang Nam Đạo,

nếu Từ huynh đệ chịu theo chúng ta trở về, Trầm mỗ đảm bảo sẽ lấy lễ thượng tôn để khoản đãi!”.

Từ Tử Lăng đứng hiên ngang giữa trùng vây, mắt hồ xạ ra hai luồng dị quang cao thâm khó dò, sắc mặt bình tĩnh như mặt nước hồ không một gợn sóng, khiến cho người ta có cảm giác không gì có thể lay động nổi gã.

Văn sĩ cầm kiếm thi lễ nói: "Tại hạ là Lý Hằng của Phàn Dương Phái, chúng ta đều cảm thấy trân trọng tài năng của Từ huynh đệ, vì vậy nếu có thể biến can qua thành bạch ngọc thì không còn gì tốt bằng nữa”.

Tiếp đó lại đưa tay giới thiệu hán tử đầu hói: "Đồ Lục huynh là cao thủ Hoàng Sơn phái, là tả tiên phong của đại tổng quản, còn tại hạ là hữu tiên phong”.

Tiếng cười từ sau lưng vang lên, mỹ nữ được gọi là Tạ tiên tử kia nói: "Nô gia tên gọi Tạ Ngọc Thanh, sau này đừng có quên nhé”.

Lão già tên gọi Trầm Pháp Chính cười cười nói: "Còn lại hai vị chính là hai vị Liên thị huynh đệ của Kỳ Sơn phái, Sở huynh và Phàm huynh, đều là hảo thủ dùng tiên nổi danh trên giang hồ, theo lão phu thấy Lưu Vân tiên của hai vị được liệt danh vào Kỳ Công Tuyệt Nghệ bảng chỉ là chuyện một sớm một chiều mà thôi”.

Từ Tử Lăng nhạt giọng nói: "Đã nói hết chưa vậy? Nếu nói xong rồi thì động thủ đi!”.

Cả sáu người đều cảm thấy ngạc nhiên. Nền biết rằng cả sáu người đều là cao thủ nổi danh trên giang hồ, chỉ cần tùy tiện một người đứng ra thì đã có rất ít người dám không nể mặt rồi, hiện giờ do Trầm Pháp Hưng nhất định muốn bắt hai gã về nên đã phái tất cả sáu người cùng đi, lúc đó sáu người này cũng đều nghĩ Trầm Pháp Hưng dùng dao mổ trâu giết gà, thật chẳng ngờ Từ Tử Lăng lại dám đại ngôn như vậy. Kỳ thực, do Từ Tử Lăng sớm đã gặp nhiều cao thủ nên ngoại trừ hạng như Đỗ Phục Uy, Đông Minh Phu Nhân, Đông Minh Công Chúa, Bạt Phong Hàn... còn không thì đâu thể làm gã để ý.

Đồ Lục gầm lên giận dữ: "Tên tiểu tử không biết xấu tốt!”.

Lời còn chưa dứt, cánh tay đã xoay mạnh, hai thanh cự phủ bổ thẳng vào người Từ Tử Lăng, đường búa lăng lệ vô song, nhanh như bánh xe, vừa xuất thủ đã thể hiện y không chỉ có sức mạnh, mà còn là cao thủ kiêm thông nội ngoại nữa. Cùng lúc, một điểm hàn khí đâm thẳng vào sau lưng gã. Từ Tử Lăng thấy bốn người này lợi hại như vậy, tinh thần phấn chấn, đoán định song phủ chỉ là hư chiêu hòng dụ gã phân thần, chỉ phong ám toán sau lưng gã mới là thực chiêu chân chính. Đối phương bố trí chu đáo như vậy, nói cho cùng cũng là vì

muốn bắt sống gã. Từ Tử Lăng đột nhiên dịch người sang ngang đến bên phải Đồ Lục, không những tránh được ám toán phía sau, còn buộc Đồ Lục phải miễn cưỡng biến chiêu. Chúng nhân cùng lúc biến sắc. Đây gọi là hành gia xuất thủ, mới nhìn là đã biết ngay. Đồ Lục định vận lung tiếp tục truy kích, nhưng Trầm Pháp Chính đã hét lớn: "Tạm thời dừng tay!".

Từ Tử Lăng lập tức đứng yên bất động, không hề tránh né song phủ đang bổ tới, thần nhiên như không. Đồ Lục kinh hãi thu hồi song phủ, nhớ ra mệnh lệnh phải bắt sống hai gã của Trầm Pháp Hưng. Những người khác đều toát mồ hôi lạnh, trong lòng thầm nhủ không ngờ trong thiên hạ vẫn còn có người tin tưởng địch nhân đến vậy. Trầm Pháp Chính khách khí nói: "Lão phu có chuyện muốn hỏi".

Từ Tử Lăng không tỏ thái độ gì, chỉ nhún vai đứng yên, vô luận là thần sắc hay động tác đều tiêu sái tuấn dật phi phạm. Chúng nhân hết thấy đều động tâm, cảm nhận được vẻ thanh tú nho nhã và quyến rũ của tay cao thủ mới quật khởi trong võ lâm, làm chấn động cả giang hồ này. Trầm Pháp Chính thấy gã không nói gì, chỉ đành tiếp tục nói: "Từ huynh đệ có muốn biết kết cục của vị huynh đệ kia thế nào hay không?".

Trầm Pháp Chính ngoại hiệu Công Tâm Dao, chỉ cần nhìn danh hiệu này đã biết y rất giỏi thuật công tâm. Trước khi đến đây, bọn Trầm Pháp Chính đã thương lượng kỹ càng, muốn giết chết Từ Tử Lăng không khó, nhưng muốn bắt sống gã thì không phải chuyện dễ dàng, thế nên Trầm Pháp Chính mới đặt ra kế sách công tâm, phối hợp thi triển. Liên Phàm, Liên Sở và Tạ Ngọc Thanh ba người dùng lời dẫn dụ gã ra khỏi rừng cây cũng chính là mưu kế của y. Trầm Pháp Hưng có được địa vị của ngày hôm nay, công lao của vị đường huynh này cũng không phải nhỏ.

Phản ứng của Từ Tử Lăng không ngờ nằm ngoài sở liệu của tất cả sáu người bọn y, gã chẳng những không lộ chút kinh hãi nào, khoé miệng còn nở một nụ cười hết sức quyến rũ, tự nhiên tiêu sái siêu phàm thoát tục, khiến người ta tuyệt đối không thể nghi ngờ sự chân thành trong nụ cười ấy, làm cho ba người đối diện với gã đều dâng lên một cảm xúc kỳ dị không thể nào diễn tả nổi, dường như có thể tiếp xúc với cái đẹp nội tại bên trong người thanh niên này vậy. Từ Tử Lăng thần nhiên nói: "Đa tạ đã quan tâm, trừ phi ta thấy thi thể hắn, bằng không tuyệt đối ta không tin có người nào lấy được...".

Liên Sở tính tình bạo liệt, lại không nhìn thấy nụ cười cảm động lòng người của Từ Tử Lăng, làm sao nhẫn nại cho nổi. Chỉ thấy cổ tay y vung lên, trường tiên quán ra như độc xà xuất động, điểm vào yếu huyệt sau gáy Từ Tử Lăng, nếu như điểm trúng thì dù gã có chân khí hộ thân hay thần công hộ thể cũng phải ngất xỉu tại chỗ. Tiếp pháp của Kỳ Sơn phái nổi

danh giang hồ chính là vì độc môn thủ pháp Tiên Huyệt này, luyện tới trình độ cao thủ thì có thể sử dụng tấn công đối thủ từ mọi góc độ, khiến cho đối phương có muốn cũng không thể nào phòng bị được. Liên Phàm và Liên Sở huynh đệ đồng tâm, thấy đệ đệ đã xuất thủ, y cũng nắm lấy phần giữa của trường tiên, rút ngắn độ dài xuống còn một nửa, rồi vung đoạn tiên dài tám thước trong tay tấn công vào sau lưng Từ Tử Lăng.

Hữu tiên phong Lý Xương Hằng của Trầm Pháp Hưng cũng phối hợp phát động, trường kiếm trong tay rung lên hóa thành mười đóa kiếm hoa loang loáng khiến người ta phải hoa mắt chóng mặt, trong đó một đóa đang đâm thẳng cổ họng Từ Tử Lăng nhanh như ánh sao sa, hung độc phi thường, hoàn toàn không để cho Từ Tử Lăng bất cứ đường lui nào.

Tả tiên phong Đồ Lực gầm gừ lên hai tiếng, song phủ gió lên, tuy không xuất thủ nhưng cũng tạo nên sự uy hiếp rất lớn, ít nhất cũng buộc Từ Tử Lăng không dám nhảy tránh về phía y. Trầm Pháp Chính thì không hề động tĩnh, nhưng càng khiến người khác có cảm giác cao thâm khó dò. Còn một uy hiếp nữa chính là Tạ Ngọc Thanh ở sau lưng, không ai biết nàng ta sẽ xuất thủ thế nào? Xuất thủ vào lúc nào?

Từ Tử Lăng mới là lần đầu gặp phải nhiều cao thủ có thực lực đến vậy, có điều thế công mạnh mẽ và liên mạch của đối phương lại có một nhược điểm rất lớn, đó chính là phải bất sống gã, vì vậy thế công chân chính chỉ có một tiên tấn công vào sau gáy của Liên Sở mà thôi, chiêu thức của những người còn lại tất cả đều chỉ là hư chiêu. Nếu không phải đối phương có dụng tâm này, đích thực cũng có thực lực để giết chết gã, song cái giá phải trả cũng rất lớn. Tâm linh Từ Tử Lăng hóa thành một mặt nước không gợn sóng phản chiếu tất cả mọi diễn biến dù là nhỏ nhất xung quanh mình, nắm rõ mọi động tác nhỏ nhất, thủ pháp ra chiêu và thời gian động thủ của từng kẻ địch một. Gã đưa mức độ cảm giác của mắt, mũi và tai lên tới cực hạn, dường như ngay cả y phục và da thịt cũng có thể cảm ứng được sự chuyển động vi diệu của không khí, đưa gã tiến nhập cảnh giới "tri địch".

Từ Tử Lăng hừ nhẹ một tiếng, không biết làm thế nào đã nhún mình lao vút lên không như một mũi tên. Cả sáu người bọn Trầm Pháp Chính đều bất ngờ, nên biết rằng người ở trên không, khi chân khí cạn kiệt thì sẽ rơi xuống, mà lúc đó thì sự linh hoạt để biến chiêu và phòng thủ đều giảm sút rất nhiều, lại trở thành mục tiêu để đối phương công kích, nếu bị vây công, tuyệt đối không có người nào dám hành động như Từ Tử Lăng, vì vậy cả sáu người đều thoáng ngần người, nghi hoặc không hiểu trước hành động này của gã.

Trường tiên của Liên Sở như có mắt đuổi theo sát phía sau Từ Tử Lăng, do y đang ở thế xông lên phía trước, nhất thời không thể dừng lại nên đành phải tiếp tục truy kích bên dưới,

dựa vào trường tiên dài một trượng rưỡi của mình tiếp tục tấn công. Kiếm của Lý Xương Hằng và trường tiên của Liên Phàm cùng lúc đánh vào khoảng không. Mỹ nữ có biệt hiệu Phi Tiên Tạ Ngọc Thanh bật cười khanh khách, tung mình bay lên như một làn khói, vung kiếm vạch ra một đường cong như cầu vồng chém vào eo lưng Từ Tử Lăng, công thế hung độc phi thường. Vừa rồi Từ Tử Lăng bằng vào cảm giác linh mẫn của mình đã phát hiện được năm người bọn Trầm Pháp Chính mà cũng không phát giác được nàng đang lại gần, có thể thấy khinh công của nàng ta cao minh nhường nào, cũng may là về sau gã ngửi thấy mùi u hương từ cơ thể nàng tỏa ra mới biết có người đang từ phía sau đi tới. Ngoại hiệu Phi Tiên này của nàng quả thật không phải may mắn mà có được.

Liên Sở mắt thấy đầu tiên sắp điểm trúng huyết Dũng Tuyền dưới lòng bàn chân Từ Tử Lăng, dồn kinh lực vào tiên hòng dùng nội kinh đã thương kinh mạch gã, chẳng ngờ Từ Tử Lăng lại sử ra một chiêu hết sức đơn giản, nhẹ nhàng dùng đầu mũi chân điểm lên đầu tiên của y.

"Bách!".

Hai đạo kinh khí va mạnh vào nhau. Liên Sở cảm thấy một luồng chân khí nóng như hỏa diễm truyền dọc theo thân trường tiên của y, hóa thành muôn vạn đạo kinh khí nhỏ li ti khiến cho chân khí hộ thể của y gần như mất hết tác dụng, hự nhẹ lên một tiếng, lão đảo thoái bộ, xém chút nữa thì ngã lặn ra đất. Từ Tử Lăng lợi dụng lực phản chấn khi va chạm với đầu tiên của Liên Sở, lạng không đổi khí, tung mình lướt ra khỏi vòng vây. Phi Tiên Đoàn Nhẫn nổi danh thiên hạ của Tạ Ngọc Thanh hoàn toàn đánh vào khoảng không.

Liên Phàm huynh đệ tinh thâm, quên cả Từ Tử Lăng, bốn người lao tới đỡ Liên Sở, hỏi: "Có sao không?".

Gương mặt gầy guộc của Liên Sở lộ vẻ khổ sở: "Mau giúp đệ hành công!".

Chúng nhân thấy Liên Sở chỉ một chiêu đã chịu thảm bại, cảm thấy kinh hãi phi thường, có điều lúc này đã không còn thời gian để cho bọn họ nghĩ ngợi nhiều nữa. Trầm Pháp Chính, Đồ Lực, Lý Xương Hằng lập tức tung mình đuổi theo Từ Tử Lăng. Từ Tử Lăng lại nhào lộn thêm một vòng nữa trên không rồi hạ thân xuống một sườn đồi, lúc này Tạ Ngọc Thanh cũng đã lượn người lao tới. Khoé miệng Từ Tử Lăng nhếch lên để lộ một nụ cười tràn đầy nam tính, song thủ tề xuất, đột nhiên biến thành trăm ngàn chuông ảnh chỉ ảnh, nghênh tiếp đôi Phi Tiên Đoàn Nhẫn của nàng.

Hai người tới giờ mới có cơ hội nhìn mặt nhau lần đầu, chỉ thấy Tạ Ngọc Thanh tuổi chừng trên dưới hai mươi, đầu búi tóc cao, thân vận cung trang diêm dúa, trang điểm giống như là một cơ thiếp của Dương Quảng vậy, mặt ngọc như hoa, thân hình kiều mị, phong vận tràn trề, so bề nhan sắc thì tuyệt đối không kém hơn Vân Ngọc Chân. Tạ Ngọc Thanh cũng nhìn rõ mặt Từ Tử Lăng, hai mắt sáng rực lên, nhưng song kiếm trong tay không hề lưu tình, mượn thế từ trên bổ xuống, hai thanh đoản kiếm lúc trước lúc sau, bảo hộ lẫn nhau, trong sát na ngắn ngủi đã biến chiêu nhiều lần, liên hoàn công tới các chỗ yếu hại trên người Từ Tử Lăng.

"Đình đình đang đang!".

Song thủ của Từ Tử Lăng lúc điểm lúc quét, lúc gạt, lúc bắt, hóa giải toàn bộ thế công hiểm hóc của Tạ Ngọc Thanh, điểm lợi hại nhất là mỗi chiêu mỗi chỉ của gã đều kèm theo một luồng tiên thiên chân khí nóng như liệt hỏa, khiến cho mỹ nữ này phải không ngừng đảo lộn trên không, không có cách nào hạ thân xuống đất.

Lúc này trường kiếm của Trầm Pháp Chính đã đâm tới, Từ Tử Lăng hú dài một tiếng, sử ra Tịch Mạch thủ pháp của Đồ Thúc Phương truyền dạy, nhân lúc Tạ Ngọc Thanh huyết khí còn đang nhộn nhạo, chớp lấy uyển mạch tay tả của nàng ta, ngón giữa bàn tay trái điểm vào lưỡi kiếm trên tay kia của nàng.

Tạ Ngọc Thanh kêu lên một tiếng kinh hãi, song thủ tê rần, đoản kiếm trên tay tả lập tức rơi vào tay Từ Tử Lăng, sau đó một cỗ kinh khí nóng như lửa truyền từ lưỡi kiếm còn lại vào kinh mạch. Nàng ta đương nhiên có thể sinh cường liều mạng, nhưng như vậy cũng không khác tự tận là bao nhiêu, cực chẳng đã đành phải đề khí lộn nhào về phía sau hòng hóa giải chân khí lăng lệ của địch thủ.

Vì vậy khi Trầm Pháp Chính xông tới, Đồ Lục và Lý Xương Hằng vẫn còn ở ngoài xa bảy tám trượng, cục diện trở thành đơn đả độc đấu, một chọi với một. Song mục Từ Tử Lăng phát xạ hàn quang, hừ lạnh một tiếng, xông thẳng vào lưỡi kiếm của Trầm Pháp Chính, triển khai đấu pháp cận chiến liều mạng. Lúc Đồ Lục và Lý Xương Hằng tới nơi đành phải thúc thủ đứng ngoài thở dài than thầm. Chỉ thấy hai đạo nhân ảnh quần lấy nhau trên sườn đồi, tiếng đao kiếm giao kích vang lên liên miên bất tuyệt.

Trầm Pháp Chính đến giờ mới hiểu được tại sao Từ Tử Lăng có thể đánh bại Vũ Văn Vô Địch, đẩy lui Lý Tử Thông, lại có thể đào thoát khỏi Hoàng thành dưới sự vây bắt của phản đảng Vũ Văn Hóa Cập, đó là vì chỗ lợi hại nhất của gã thanh niên cao thủ này chính là chiêu thúc đánh ra không thành chương pháp nào, hoàn toàn đều là đến lúc cấp bách mới sáng tạo

ra. Hai bóng nhân ảnh lại phân khai. Trầm Pháp Chính lão đảo thối lui. Đồ Lực và Lý Xương Hằng kinh hãi bỏ người lao tới. Từ Tử Lăng nhắc cao hữu thủ, Phi Tiên Đoản Nhẫn phóng thẳng vào mặt Lý Xương Hằng, còn người thì lao về phía Đồ Lực. Vô luận là Đồ Lực thay đổi góc độ thế nào, nhưng Từ Tử Lăng đều giống như đoán trước được biến hóa của song phủ, cạnh bàn tay chém mạnh vào thân búa. Đồ Lực hự lên một tiếng, lão đảo lui về phía sau, nhất thời quên rằng đây là sườn đồi, sém chút nữa là lăn xuống bên dưới, tình cảnh thảm hại vô cùng. Lý Xương Hằng tránh được thanh đoản kiếm ném tới, đang định bỏ người lao tới thì Trầm Pháp Chính đứng dậy ôm vết thương đầy máu hét lên: "Xương Hằng, lui lại!".

Lý Xương Hằng bất bình đứng lại, tức giận nhìn chăm chăm vào Từ Tử Lăng. Những người khác cũng đã áp sát lại, nhưng đã không còn uy thế như lúc đầu. Từ Tử Lăng lạnh lùng nhìn địch nhân, khí thế kinh người. Trầm Pháp Chính nói: "Chuyện ngày hôm nay dừng lại ở đây, hậu hội hữu kỳ".

Bọn họ đến một cách đột nhiên, lúc đi lại càng đột nhiên hơn. Từ Tử Lăng đương nhiên biết đây mới chỉ là sự khởi đầu, thu nhiếp tâm thần, quay đầu lao về phía bến cảng.

~ o O o ~